

Athenea Digital. Revista de Pensamiento e
Investigación Social

ISSN: 1578-8946

r.atheneadigital@uab.es

Universitat Autònoma de Barcelona
España

Gil Rodríguez, Eva Patricia

Ultraindividualismo y Simulacro en el Nuevo Orden Mundial: Reflexiones sobre la sujeción y la
subjetividad

Athenea Digital. Revista de Pensamiento e Investigación Social, núm. 6, otoño, 2004, p. 0

Universitat Autònoma de Barcelona

Barcelona, España

Disponible en: <http://www.redalyc.org/articulo.oa?id=53700635>

- Cómo citar el artículo
- Número completo
- Más información del artículo
- Página de la revista en redalyc.org

redalyc.org

Sistema de Información Científica

Red de Revistas Científicas de América Latina, el Caribe, España y Portugal

Proyecto académico sin fines de lucro, desarrollado bajo la iniciativa de acceso abierto

Ultraindividualismo y Simulacro en el Nuevo Orden Mundial: Reflexiones sobre la sujeción y la subjetividad

Eva Patrícia Gil Rodríguez

Tesis doctoral dirigida por la Dra. Margot Pujal i Llombart

Programa de Doctorado en Psicología Social de la Universitat Autònoma de Barcelona

egilrod@uoc.edu

[Català](#) - [English](#)

Ultraindividualismo y Simulacro en el Nuevo Orden Mundial: Reflexiones sobre la sujeción y la subjetividad

La presente tesis es una investigación teórica que propone una serie de conceptos para el abordaje de la relación entre poder y subjetividad en el contexto actual. Se parte de la descripción de dicho contexto, caracterizado por la exacerbación del capitalismo de mercado como efecto del neoliberalismo y el impacto de las nuevas tecnologías en campos tan diversos como el de la tecnociencia, la economía y la cultura.

Desde el posicionamiento epistemológico de los conocimientos situados, se esgrimen una serie de reflexiones sobre la construcción hegemónica de una determinada subjetividad propia y característica del contexto del Nuevo Orden Mundial. Se entiende hegemonía en términos de dominio simbólico, una forma de dominio que funciona mediante el uso del miedo como instrumento de ingeniería social, y que tiene como fruto básicamente dos dispositivos de subjetivación: ultraindividualismo y simulacro.

El ultraindividualismo funciona desconectando al sujeto de las relaciones que sin embargo lo hacen posible; está configurado entonces por una serie de pérdidas: pérdida de un sentido de lo común, pérdida del ágora o lugar simbólico de la política – o ámbito que conecta la esfera pública con la esfera privada – pérdida del nomos o de la posibilidad de la política y pérdida de los otros, que son necesariamente concebidos como inadecuados. El simulacro posibilita la negación de éstas como tales pérdidas, y

funciona bàsicament mitjançant la tecnologia del sinòptic; al contrari que el panòptic, on teníem a uns pocs mirant a molts, el sinòptic es basa principalment en els mitjans de comunicació de masses, on tenim a molts mirant a uns pocs, els quals ens inviten a les normes adequades de comportament, reduint l'àmbit privat a l'estatus de "performance" pública.

El resultat és la conformació d'una subjectivitat hegemònica melancòlica; la melancolia es defineix com la nostàlgia d'una pèrdua negada, nostàlgia que ens porta a una experiència de si mateix en la forma d'un bucle, ja que hem de donar-nos la volta davant les normes per tenir existència, al temps que hem de negar-les per emergir com subjectivitats ultraindividuals i simulades. El desig vehicula llavors la relació entre poder i subjectivitat, fent que el subjecte es deixi interpel·lar per l'autoritat al temps que la nega i la interioritza, construint així la subjectivitat en la forma d'una esclavitud negada, pròpia i característica del biopoder que produeix el Nou Ordre Mundial.

Ultraindividualisme i Simulacre al Nou Ordre Mundial: Reflexions sobre la subjectivitat i la subjectivitat.

La present tesi és una recerca teòrica que proposa un seguit de conceptes per a l'abordatge de la relació entre poder i subjectivitat al context actual. Es parteix de la descripció d'aquest context, caracteritzat per l'exacerbació del capitalisme de mercat com a efecte del neoliberalisme i l'impacte de les noves tecnologies en camps tan diversos com el de la tecnociència, l'economia i la cultura.

Des del posicionament epistemològic dels coneixements situats, s'esgrimeixen un seguit de reflexions sobre la construcció hegemònica d'una determinada subjectivitat pròpia i característica del context del Nou Ordre Mundial. S'entén hegemonia en termes de domini simbòlic, una forma de domini que funciona mitjançant l'ús de la por com a instrument d'enginyeria social, i que té com a fruit bàsicament dos dispositius de subjectivació: ultraindividualisme i simulacre.

L'ultraindividualisme funciona desconnectant al subjecte de les relacions que tot i així l'han fet possible; està configurat llavors per un seguit de pèrdues: pèrdua del sentit d'allò comú, pèrdua de l'àgora o lloc simbòlic de la política – o àmbit que connecta l'esfera pública amb l'esfera privada – pèrdua del nomos o de la possibilitat de la política i pèrdua dels altres, que són necessàriament concebuts com a inadequats. El simulacre possibilita que aquestes pèrdues siguin negades, i funciona bàsicament mitjançant la tecnologia del sinòptic; al contrari que el panòptic, on teníem uns pocs mirant a molts, el sinòptic es basa principalment en els mitjans de comunicació de masses, on tenim

a moles mirant a uns pocs, els quals ens investeixen amb les normes adequades de comportament, reduint l'àmbit privat a l'estatus de "performance" pública.

El resultat és la conformació d'una subjectivitat hegemònica malenconiosa; la malenconia es defineix com la nostàlgia d'una pèrdua negada, nostàlgia que ens porta a una experiència de sí en la forma d'un bucle, donat que hem de donar-nos la volta davant les normes per tenir existència, al temps que hem de negar-les per emergir com a subjectivitats ultraindividuals i simulades. El disseny vehicula doncs la relació entre poder i subjectivitat, fent que el subjecte es deixi interpel·lar per l'autoritat al temps que la nega i interioritza, construint així la subjectivitat en la forma d'una esclavitud negada, pròpia i característica del biopoder que produeix el Nou Ordre Mundial.

Ultraindividualism and Simulation in the New World Order: Reflections about Subjection and Subjectivity

This thesis is a theoretical research that proposes a series of concepts to understand the relationship between power and subjectivity in the present context. First, we find a description of this context, which is a characterization of an exacerbation of consumer capitalism like the consequence of neoliberalism and the impact of new technologies in different areas such as technoscience, economics and culture.

From the epistemological point of view of situated knowledge, we propose some reflections about the hegemonic construction of subjectivity that is a characteristic of the context of the New World Order. We understand hegemony in terms of symbolic dominium, a way of dominium that uses fear at present as a social engine. In this sense, we find basically two ways of subjectivation: ultraindividualism and simulation.

Ultraindividualism functions by means of disconnection of the subject from the relations that paradoxically make it possible. Ultraindividualism is constructed by a series of losses: loss of common sense, loss of "agora" or place of politics – or the area that connects public sphere with private sphere – loss of "nomos" or possibility of politics and loss of the others, which are understood like inadequate others. Simulation makes possible denial of these losses, and runs basically by means of the technology of sinoptics. In contrast of panoptics, where we find few people focusing on a mass of people, sinoptics is based on mass media, where we find a mass of people focusing on a few people, of whom we construct our model of behaviour around, therefore private sphere is reduced to a public performance.

The result is the construction of a hegemonic melancholic subjectivity. Melancholy is defined as nostalgia of a loss denied. This nostalgia produces an experience in the form

of a boucle, supposing that we ought to take into account norms so that we can exist at the same time that we ought to deny these norms so that we can emerge as ultraindividualists and simulated subjects. Desire moves this relation between power and subjectivity, constructing a subject which is interpellated by authority and, at the same time denies this authority. The consequence is construction of a hegemonic subjectivity like a denied slavery, which is proper and characterizes biopower that is produced by New World Order.